

демократичних норм, які оберігають права більшості, так само, як і права меншин, забезпечують формування єдиної політичної української нації. Пошук ефективних шляхів консолідації усього суспільства та нових підходів до розвитку і зміцнення сучасної української політичної нації може стати предметом подальших наукових досліджень.

Література

1. Вітман К. Державна етнонаціональна політика України: чергова спроба концептуалізації / К. Вітман // Актуальні проблеми політики: зб. наук. пр. – Одеса, 2009. – Вип. 36. – С. 15–26.

2. Колодій А. Культурний плюралізм і етнонаціональна політика / А. Колодій // Україна: подолання розбіжностей – розвиток особливостей. – К., 2007. – Вип. 4. – С. 34–51.

3. Про Положення про Раду з питань етнонаціональної політики: Указ Президента України від 18.07.2006 р. № 625/2006. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/4734.html>.

Малиха М.І.

аспірант

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

ФРАНЦІЯ ТА НІМЕЧЧИНА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ: МІГРАЦІЙНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ

Активізація глобалізаційних процесів та їхнє проникнення у всі сфери суспільного життя робить очевидним той факт, що сьогодні зовнішня політика держави та її міжнародний вектор багато в чому визначають її спроможність позиціонувати себе на світовій арені як сильну країну.

Глобалізація є продуктом людської цивілізації, певним етапом її розвитку, коли державні кордони окремих країн стали затісними для розвитку їх національних економік, а переплетіння економічних зв'язків між економічними суб'єктами різної національної приналежності призвело до утворення глобальних (світових) ринків і виявило високий ступінь взаємної політичної та економічної залежності багатьох країн.

Франція та Німеччина є рушійними силами у процесах політичної інтеграції, що покладає на них ряд додаткових зобов'язань, адже політична інтеграція вимагає кардинально іншого підходу, аніж економічна: тоді як економічне зближення в його початковій формі може здійснюватися «знизу вгору», тобто шляхом зростання обмінів завдяки ліквідації бар'єрів, то політична інтеграція потребує політичної волі і спільних зусиль керівництва країн, спрямованих на легітимізацію даного процесу. Це пояснюється в першу чергу тим, що політична інтеграція впливає безпосередньо на політичну ідентичність держав-членів. Саме тому характер узгодження

позицій між державами-членами відіграє вагомую роль в ході просування політичної інтеграції, незалежно від компетенції діючих євроінтеграційних інститутів.

Отже, на сучасному етапі розвитку європейської цивілізації, коли мова йде саме про питання європейської інтеграції, перші країни, які згадуються, це Франція та Німеччина. Вони є локомотивом даної інтеграції, важелями фінансової стабільності та країнами, яким належить фінальний голос у прийнятті більшості важливих рішень. Такі повноваження відкривають ряд можливостей, проте й несуть в собі численні загрози.

Сьогодні Франція та Німеччина відчують на собі так званий тягар першості – будучи фінансовими гарантами стабільності, вони стикаються з рядом проблем всередині своїх країн. Це, в першу чергу, проблеми імміграції, загрози цілісності національного суверенітету та спроможності і надалі залишатися стрижнем Європейського Союзу. Незважаючи на це, на нашу думку, такі процеси є закономірними, адже великі можливості пов'язані з великою відповідальністю та водночас загрозами, які без сумніву виникають, якщо рішення однієї чи, в нашому випадку, двох країн, впливають на долю цілого союзу держав.

В умовах широкого спектру можливостей, які несе в собі глобалізація, на даному етапі розвитку дедалі частіше провідні європейські держави висловлюють занепокоєння щодо стирання граней національної ідентичності, особливо з посиленням процесів світової міграції – змішування різних національностей та прагнення мирного співжиття протилежних культур та світоглядів на території однієї країни призвело до необхідності збереження власної самобутності в умовах цивілізованого мультикультурного розвитку.

Поняття ідентичність, що в останні десятиріччя увійшло до наукового обігу й публіцистичної літератури, сприймається як самоочевидне та інтуїтивно зрозуміле. «Майже всі люди задаються питанням, що у них спільного з іншими громадянами і чим вони відрізняються від інших» [4, с. 35–36].

Глобалізація, яка передбачає постійний міграційних рух, послаблює національні структури на всіх рівнях їх вияву: державному, етнічному, індивідуальному. Джерела визначення національної самобутності у глобалізованому світі стають хисткими, а сама ідентичність – мобільною і відкритою, значною мірою орієнтованою іншими етнокультурними й національними спільнотами. Маркери національної ідентичності, насамперед, мова, релігія, державні інституції, розмиваються й не можуть виконувати функцію єдиного ідентифікатора [2, с. 12–13].

Світ стає більш відкритим, зростає соціальна мобільність, розширюються можливості нових контактів, з'являється нове коло спілкування, змінюються місця роботи й навчання, поширюються так звані громадянські шлюби, що здебільшого короткострокові, узаконюються шлюби сексуальних меншин. Усі ці явища, як і багато інших, докорінно трансформують протягом останніх двох десятиліть спосіб життя, формуючи нову реальність. Оволодіння новим соціально-культурним простором, засвоєння нових звичаїв і традицій, породжених інформаційною епохою, змінює ментальність та ідентичність

людини, відбувається плуралізація останньої. Людина відчуває себе «як вдома» в будь-якому куточку земної кулі або ж відчуває абсолютну відчуженість від світу. Уособленням першого типу, на думку З. Баумана, є турист, а другого – вигнанець.

Високий динамізм сучасного життя, його індивідуалізація й гіперперсоналізація розривають національний і культурний контексти, посилюючи при цьому кризу ідентичності, ускладнюють набуття стабільної ідентичності в її традиційних уніфікованих формах і зумовлюють домінування мікроідентичностей. Більше того, З. Бауман, вважає, що старе значення ідентичності втратило в сучасному суспільстві свою твердість, визначеність та цілісність: «ідентичність здається лише на перший, зовнішній погляд фіксованою і твердою, але при розгляді з середини вона виявляється крихкою, вразливою і такою, яка постійно роздираються внутрішніми силами» [1, с. 92–93].

Останні події у Франції – криваві теракти через культурні та релігійні розбіжності – сколихнули увесь світ та наголосили на проблемі, яка перебуває в перманентному стані, а саме необхідність мирного співжиття протилежних культур та релігій в умовах сучасного глобального розвитку світу, який унеможлиблює ізольоване існування різних національностей.

Після теракту в редакції французького журналу «Шарлі Ебдо», весь світ висловив занепокоєння з приводу власної міграційної політики. Активізувалися різні політичні сили, які виступають за посилення міграційного законодавства. Масові акції провів німецький рух PEGIDA (патріотичні європейці проти ісламізації Заходу), Ангела Меркель взяла участь у марші мусульман в Берліні, щоб підтвердити курс на повагу різних культур, яскраві заяви зробили лідери французького Національного фронту [3].

Будучи активним учасником глобалізаційних процесів, які передбачають зовнішні впливи, зокрема, міграційні, на внутрішньополітичні аспекти життя держав, Франція та Німеччина втрачають свою самобутність, адже першочерговими стають інтереси європейської спільноти, а не французької чи німецької нації. З'являється поняття «європейської ідентичності», яка підмінює національну ідентифікацію.

Сьогодні гостро відчувається загроза втрати національної ідентичності у Франції та Німеччині – масові потоки іммігрантів з країн з радикально іншим способом життя вимагають визнання прав сповідувати їхню релігію, дотримуватися відповідної культури, що створює конфлікт між традиціями французької та німецької держав і некорінними жителями даних країн. Важливо на даному етапі світового розвитку зберегти взаємну толерантність і вжити всіх необхідних заходів, щоб запобігти розгортанню національної, культурної, релігійної ворожнечі.

Література

1. Бауман З. Текущая современность / Зигмунт Бауман ; пер. с англ. ; под ред. Ю. В. Асочакова. – СПб. : Питер, 2008. – 240 с.

2. Козловець М. А. Національна ідентичність у контексті глобалізації: соціально-філософський аналіз : Автореф. дис. ... д-ра філософ. Наук : 09.00.03 / М. А. Козловець ; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2010. – 29 с.

3. Смертельная болезнь Европы / Народный Корреспондент / [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://nk.org.ua/mir/107918-smertelnaya-bolezn-evropy>

4. Эриксон Э. Идентичность: юность и кризис / Эрик Эриксон. – М. : Флинта , 2006. – 342 с.

Найденко Р.К.

*студент факультету правової політології та соціології
Національний університет «Одеська юридична академія»*

УНІВЕРСАЛІІ ПОЛІТИЧНОГО ПРОЦЕСУ ПЕРЕХІДНОГО ПЕРІОДУ

У сучасному політичному процесі суттєво зростає роль політичного діалогу, толерантності та компромісів, як засобів подолання наявних суперечностей між політичними акторами. І хоча загально визнано, що політичні конфлікти можуть виступати рушійною силою політичного процесу, вони мають бути пом'якшені загальнонаціональними консенсусом щодо базових демократичних цінностей.

Характер політичного процесу напряду пов'язується зі станом політичної та правової системи, громадянського суспільства, особливостями національної культури, традиціями, рівнем політичної активності та участі.

Політичний процес перехідного періоду виступає різнорівневою та безупинно змінюваною мережею політичних відносин з такими характеристиками, як інклюзивність, просторовість, темпоральність, сталість та нестабільність. Політичний процес перехідного періоду необхідно аналізувати з урахуванням сутності, структури, типології політичної діяльності, її комунікативних практик і технологічного забезпечення.

Політична діяльність у політичному процесі перехідного періоду «базується на використанні політичної влади та спрямована на регулювання й узгодження соціальних інтересів, підтримку соціального миру і злагоди, розвиток суспільства як цілісної системи» (Кузьмин П.В. Политическая деятельность: теория и практика в современной Украине: [монография] / П.В. Кузьмин. – «Оригинал – М», 2007. – с. 45).

Однією із головних причин низької результативності політичної діяльності у перехідному періоді виступає складність артикуляції й агрегації суспільних інтересів, формування узгодженої стратегії і тактики розвитку та реформ. Саме тому зберігають актуальність та потребують впровадження у реальність такі універсалії політичного процесу, як професіоналізм, відповідальність і патріотизм політиків, пріоритет суспільних інтересів над корпоративними, вузькогруповими, погодженість дій суб'єктів політичної